

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce:

bytem XX

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**

sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2018, č. j. OD 512/18-2/67.1/18126/St

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 5. 6. 2018, č. j. OD 512/18-2/67.1/18126/St, se zrušuje pro vady řízení a nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 986 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 13. 4. 2018, č. j. 33858/2018, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 7. 5. 2018, č. j. 41543/2018. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s porušením § 18 odst. 4 uvedeného zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne XX v XX hod. jako řidič motorového vozidla XX, registrační značky XX, řídil v obci Jablonec nad Nisou na silnici II. třídy č. 287 ulicí Maršovická ve směru od centra města rychlostí 83 km/h, po odečtení odchylky +/- 3 km/h 80 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 30 km/h, když bylo zjištěno, že se stejného přestupku dopustil ve 12 po sobě jdoucích kalendářních měsících opakovaně, a to dne 25. 6. 2017, za což mu byla rozhodnutím v příkazním řízení Městským úřadem Železný Brod ze dne 10. 10. 2017, č. j. OD-11840/2017-HUSR, které nabylo právní moci dne 24. 10. 2017, uložena pokuta 3 000 Kč, přičemž uvedený přestupek byl spáchán ve formě nedbalosti nevědomé. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta 3 000 Kč podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti na přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, a dle § 35 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky a dle § 125c odst. 6 písm. c) zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce. Současně byla žalobci dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a dle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení částkou 1 000 Kč.
2. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že se údajného přestupku dopustil v 12 kalendářních měsících opakovaně. Připustil, že byl příkazem Městského úřadu Železný Brod ze dne 10. 10. 2017 uznán vinným z přestupku totožné právní kvalifikace ze dne 25. 6. 2017 a správní orgán na příkazu vyznačil doložku právní moci. Ta je ale vyznačena nesprávně, protože žalobce podal proti příkazu včas odpor, nadto nebyl správní orgán oprávněn vydat příkaz znovu. Žalobce uvedl, že ve věci podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, v případě nutnosti podá žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu a také podnět k provedení přezkumného řízení. Navrhoval, aby soud vyčkal vyřízení těchto podání, než o žalobě rozhodne. Otázka, zda je předmětný příkaz Městského úřadu Železný Brod pravomocný, je otázkou předběžnou. Ze zprávy elektronické podatelny Městského úřadu Železný Brod je zjevné, že se odpor dostal správnímu orgánu, ten ho neměl vyhodnotit jako spam. Absence elektronického podpisu

na podání neznamena, že by správní orgán neměl povinnost takovou zprávu zpracovat. Vada absence elektronického podpisu byla odstraněna dne 30. 10. 2017. Pokud žalobce podal proti předmětnému příkazu řádně a včas odpor, došlo k jeho zrušení, do současné doby nebylo o přestupku pravomocně rozhodnuto. Z tohoto důvodu nebylo možné žalobci uložit zákaz činnosti, neboť není recidivistou přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. silničního zákona.

3. Výměra sankce je podle žalobce nepřezkoumatelná a nezákonná. Správní orgán porušil zákaz dvojího přičítání, když žalobci kladl k tíži, že má v evidenční kartě řidiče záznam o přestupku za překročení rychlosti v roce 2017. Přestupek vedl k tomu, že byl žalobci uložen zákaz činnosti, jde tedy o znak dané skutkové podstaty a znak skutkové podstaty nelze znovu hodnotit jako přitěžující okolnost. Přitom správní orgán přestupek hodnotil k tíži žalobce ještě jednou, neboť při výměře sankce zohlednil i to, že má žalobce v evidenční kartě řidiče tři body. Ty mu byly uloženy za údajný přestupek, který byl důvodem pro uložení zákazu činnosti. Správní orgán jen výjimečně uvedl, zda jde o okolnost polehčující nebo přitěžující, pokud to uvedl, neuvedl ale, jaký vliv to mělo na konečnou výši pokuty. Řadu zákonných kritérií dle § 37 až 40 zákona o odpovědnosti za škodu správní orgán přehlédl, není proto zřejmé, že je adekvátní právě pokuta ve výši 3 000 Kč. Zákaz dvojího přičítání správní orgán porušil i tím, že žalobci kladl k tíži, že údajný přestupek je „hrubým porušením silničního zákona“, protiprávnost nemůže být přitěžující okolností. Pokud správní orgán zohlednil, že k přestupku došlo v denní době, kdy je údajně značný provoz a málo chodců, označil žalobce tyto úvahy za nepodložené, neboť v řízení nebylo prokázáno, jaký panoval provoz. Nebylo uvedeno, zda se jedná o okolnost polehčující, neutrální nebo přitěžující. Žalobce namítal, že provoz byl nulový, opak prokázán nebyl. Podle žalobce je naopak denní doba spíše polehčující okolností. Správní orgán dále nepopsal a nezohlednil svou rozhodovací praxi v obdobných případech, není proto možné přezkoumat, zda je uložena sankce v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Konečně žalobce vyjádřil přesvědčení, že měl správní orgán zohlednit délku řízení, došlo k nečinnosti správních orgánů, tedy k neoprávněné újmě na straně žalobce.
4. Správní orgán se také nezabýval tím, zda nejsou dány okolnosti ke snížení nebo odpuštění povinnosti hradit náklady řízení.
5. Také se správní orgán nezabýval podmínkami pro uložení zákazu činnosti. Bez dalšího konstatoval, že je nutné uložit zákaz řízení všech motorových vozidel, správní orgán nezmínil příslušné ustanovení v odůvodnění rozhodnutí. Z rozhodnutí není zřejmé, zda se zákaz činnosti vztahuje na všechna motorová vozidla, nebo jen ta, k jejichž řízení je nutné řidičské oprávnění. Také není zřejmé, zda se zákaz činnosti vztahuje výhradně na pozemní komunikace, nebo i na jiná místa. Z výroku ani odůvodnění rozhodnutí není jasný rozsah zákazu činnosti, lze dovodit, že byl uložen plošně, tedy i mimo pozemní komunikace, což je nezákonné. Podle žalobce nelze zakázat řízení jiné skupiny motorových vozidel, než té, do které

patřilo vozidlo užívané ke spáchání přestupku. Z tohoto důvodu tedy nelze např. uložit zákaz řízení motorových vozidel skupiny C za přestupek spáchaný vozidlem ze skupiny B.

6. Další žalobní námitky směřovaly vůči měření rychlosti. Podle žalobce správní orgán nelogicky dovodil, že měření rychlosti bylo provedeno v součinnosti obecní policie a Policie ČR. Z písemnosti od Policie ČR bylo možné dovodit jen to, že měření bylo provedeno na úseku určeném policií, což nelze ztotožňovat s podmínkou součinnosti, jak vyplývá z § 79a zákona o silničním provozu. Správní orgán se tedy dopustil deformace důkazu, rozhodnutí je nezákonné, neboť nebylo prokázáno měření v součinnosti s Policií ČR, jak vyžaduje uvedené ustanovení zákona o silničním provozu, je zde pochybnost, zda výstup z měření je použitelným důkazem. Podle žalobce je zjevné, že měřením v součinnosti s Policií ČR provedeno nebylo, ale obecní policie provedla měření rychlosti autonomně. Nadto skrytě bez informování řidičů. Podle žalobce dále není ve spise podchyceno, že měření rychlosti obecní policií bylo realizováno na základě souhlasu Policie ČR dle § 79 zákona o silničním provozu na místě výhradně určeném policií. Ředitel příslušného Krajského ředitelství Ústí nad Labem, tj. plk. Mgr. J. K., případně jím řádně pověřený podřízený, byl oprávněn určit místo měření. Podle žalobce je to správní orgán, který musí prokázat, že místo pro měření bylo řádně určeno na základě námitky žalobce, že místo pro určení nebylo řádně určeno policií. Jako důkaz, že místo měření nebylo řádně určeno, žalobce navrhoval provést důkaz svědeckou výpovědí k otázce, kdo byl za Policií ČR oprávněn a na základě čeho určit místo měření, a to svědeckou výpovědí ředitele krajského ředitelství XX, dále čtením organizačního řádu Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, případně organizačním řádem Policie ČR, případně příslušným rozkazem či pokynem ředitele k určení příslušného policisty.
7. Vyhláška č. 294/2015 Sb. upravuje značky č. IP 31a a IP 31b, které mají sloužit k označení úseku měření rychlosti obecní policií. Úsek měření rychlosti měl být těmito značkami označen, jinak by byla předmětná vyhláška obsoletní. Správní orgán se také nezabýval účelem měření rychlosti, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důkazů. Podle žalobce účel zjevně dodržen nebyl, ke zvýšení bezpečnosti provozu by přispělo, pokud by bylo měření rychlosti prováděno viditelně.
8. Žalobce rovněž namítal, že nezákonným je ověřovací list k rychloměru, neboť ověření rychloměru provedl jeho výrobce, tj. RAMET a.s. Takový stav je nepřípustný, na ověřování je třeba aplikovat § 14 správního řádu o nepodjatosti správního orgánu. Žalobce poukázal na ekonomický zájem výrobce rychloměru, který jej současně ověřuje. Z tohoto důvodu panuje pochybnost o přesnosti použitého rychloměru. Žalobce navrhoval zrušit ověřovací list v přezkumném řízení, k jehož zahájení dá podnět.
9. Dále žalobce tvrdil, že měření rychlosti neproběhlo správně, rychlost neodpovídala skutečné rychlosti. Ze snímku vyplývají indicie, že měření nebylo správné, neboť se na snímku nenachází celé vozidlo, dosah byl nastaven na 60 m, což zvyšuje riziko tzv. reflexe. Nelze přehlédnout, že ke změření mělo dojít v zatáčce, což návod k obsluze zakazuje. To plyne již z fotografie, vozidlo projíždělo levotočivou zatáčkou. Žalobce přikládal snímek z internetového portálu mapy.cz, z něhož je podle něj zakřivení pozemní komunikace patrné. Dále navrhoval zjištění zakřivení předmětného úseku pozemní komunikace nezávislým odborníkem a porovnání s požadavky návodu k obsluze. Podle žalobce žádný přístroj nefunguje na 100

%, k prokázání, že došlo nebo mohlo dojít k reflexi, příp. k měření v zatačce, žalobce navrhoval provést vyšetřovací pokus, v rámci kterého bude s rychloměrem měřeno v rozporu s návodem v zatačce nebo v místech, kde může dojít k reflexi, čímž bude prokázáno, že chybové hlášení nefunguje na 100 %, ale měření je provedeno i tehdy, je-li měřeno v zatačce, nebo dojde-li k reflexi. Případně žalobce navrhoval provést dokazování formou znaleckého posudku nebo odborného vyjádření nezávislého subjektu k chybovosti rychloměru.

10. Rozhodnutí je ve výroku i odůvodnění nesrozumitelně, bylo totiž rozporně označeno místo, kde mělo k přestupku dojít. Jednak bylo místo označeno GPS údaji, jednak bylo uvedeno, že místo bylo u domu č. p. XX na ulici XX, tato místa jsou od sebe značně vzdálena.
11. V závěru žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
12. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

13. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že v rámci odvolacího řízení žalobce žádné argumenty neuvedl, ačkoliv byl vyzván k doplnění odvolání. Ani v průběhu správního řízení žalobce na svoji obranu nic neuvedl. Žalovaný konstatoval, že součástí spisové dokumentace je i kopie pravomocného rozhodnutí Městského úřadu Železný Brod ze dne 10. 10. 2017 s nabytím právní moci dne 24. 10. 2017, na které je třeba nahlížet jako na správné a platné. Uloženou sankci správní orgán I. stupně odůvodnil, měření proběhlo v souladu se zákonem o silničním provozu i návodem k obsluze měřicího zařízení. Žalovaný navrhoval, aby podanou žalobu soud zamítl, náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

III. Zjištění ze správního spisu

14. Oznámením ze dne 7. 2. 2018 Městská policie Jablonec nad Nisou oznámila správnímu orgánu I. stupně podezření, že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci s tím, že lustrací bylo zjištěno, že žalobce má již jeden sledovaný přestupek. Oznámení přestupku městská policie postoupila spolu s oznámením přestupku, které bylo sepsáno na místě silniční kontroly téhož dne, záznamem o přestupku jako výstupem z rychloměru s údajem o naměřené rychlosti v obci 83 km/h a zachycením místa spáchání přestupku v mapovém podkladu. Připojeno bylo rovněž osvědčení č. 2/2013, podle něhož byla policistka XX proškolená k obsluze silničního rychloměru RAMER 10, dále ověřovací list č. 014/18 k silničnímu rychloměru RAMER 10C s platností ověření do 11. 1. 2019. Postoupeno bylo rovněž písemné vyjádření Krajského ředitelství Policie Libereckého kraje ze dne 5. 12. 2017, které obsahovalo určení úseků měření rychlosti v obci Jablonec nad Nisou městskou policií ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Dále městská policie předložila CD zachycující silniční kontrolu. Správní orgán I. stupně si

vyžádal výpis z evidenční karty řidiče, obdržel rovněž kopii příkazu Městského úřadu Železný Brod ze dne 10. 10. 2017 s vyznačením nabytí právní moci ke dni 24. 10. 2017, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, kterého se dopustil dne 25. 6. 2017. Přestupek byl zaznamenán ve výpisu z evidenční karty řidiče. Vyžádaná byla rovněž karta vozidla.

15. Správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným příkazem ze dne 16. 2. 2018, proti tomuto příkazu si žalobce podal prostřednictvím zmocněnce Ing. M. J. odpor. Poté co správní orgán I. stupně získal od zmocnitele podepsanou plnou moc, pokračoval ve správním řízení, v němž do správního spisu doplnil i část návodu k rychloměru RAMER 10. Shromážděným spisovým materiálem provedl správní orgán I. stupně dokazování v průběhu ústního jednání, které se konalo dne 3. 4. 2018, za účasti zmocněnec žalobce. Ten se k věci nevyjádřil, pouze si vyžádal kopii spisového materiálu. Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2018 byl žalobce uznán vinným z uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta 3 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 1 měsíc.
16. Blanketní odvolání, které nebylo ani k výzvě správního orgánu I. stupně doplněno, zamítnul žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 5. 6. 2018. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil žádné pochybení. Žalobce byl jednoznačně ustanoven jako řidič, kterému byla v obci, kde je dovolena maximální rychlost jízdy 50 km/h, naměřena po odečtu možné tolerance rychlost 80 km/h, čímž nejvyšší dovolenou rychlost překročil o 30 km/h. Probíhající silniční kontrola byla zaznamenána videozáznamem. Měření rychlosti bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem, který byl ověřen, lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, což vyplývá z ověřovacího listu, měření rychlosti bylo provedeno v místě určeném Policií ČR, strážníkem způsobilým k ovládání silničního rychloměru. Místo, kde bylo měření provedeno, bylo vyznačeno na mapovém podkladu, na záznamu o přestupku byly vyznačeny GPS souřadnice, na základě kterých lze také určit místo měření. Měření rychlosti proběhlo v obci. Nastavení rychloměru bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, část návodu k obsluze měřícího zařízení byla součástí spisu. Žalovaný dále konstatoval, že poloha vozidla byla na záznamu o přestupku zachycena, fotografie vozidla byla opatřena šablonou vyznačující radarový svazek, což je dle judikatury běžná pomůcka k ověření dodržení předepsaného úhlu měření. Správní orgán I. stupně tak podle žalovaného vycházel z logického a uzavřeného řetězce důkazů, které dokládají, že žalobce předmětný přestupek spáchal. Žalobce jeho spáchání nerozporoval, na svoji obhajobu nic nepředložil. Nebylo tak nutné shromažďovat další důkazní prostředky, žádné pochyby o zjištěném skutkovém stavu se nevyskytly. Žalobci byl uložen správní trest pokuty mírně nad spodní hranicí zákonem stanoveného rozpětí, což správní orgán I. stupně řádně odůvodnil, a protože žalobce spáchal přestupek v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, byl mu uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, tj. na dobu 1 měsíce. Spáchání předchozího přestupku bylo doloženo pravomocným rozhodnutím Městského úřadu Železný Brod ze dne 10. 10. 2017.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

18. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání. Úvod ústního jednání proběhl v nepřítomnosti právního zástupce žalobce v souladu s § 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., neboť ten se bez omluvy dostavil až v průběhu ústního jednání. Při ústním jednání žalobce prostřednictvím právního zástupce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích.
19. V průběhu ústního jednání soud doplnil podle § 77 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. dokazování e-mailovou zprávou zmocněnce žalobce ze dne 23. 10. 2017 zaslanou na emailovou adresu elektronické podatelny Městského úřadu Železný Brod obsahující odpor a přiloženou plnou mocí, automatickou e-mailovou zprávou elektronické podatelny uvedeného správního orgánu z téhož dne, printscreenem zachycujícím e-mailový odpor podaný zmocněncem žalobce dne 23. 10. 2017 na elektronickou podatelnu Městského úřadu Železný Brod a printscreenem automaticky zaslané odpovědi elektronické podatelny tohoto správního orgánu z téhož dne a dále vyjádřením Městského úřadu Železný Brod ze dne 14. 11. 2018, a to ze systému ISVKS spisu zdejšího soudu ve věci sp. zn. 59 A 87/2018. Dále soud provedl dokazování příkazem Městského úřadu Železný Brod ze dne 10. 10. 2017, odporem proti tomuto příkazu ze dne 30. 10. 2017, včetně doručenek k těmto písemnostem, a plné moci přiložené k odporu, a rovněž vyjádřením Městského úřadu Železný Brod ze dne 27. 3. 2018, vše ze správního spisu Městského úřadu Železný Brod sp. zn. OD-976/2017. Soud naopak nevyhověl důkazním návrhům žalobce, které se vztahovaly k zakřivení úseku pozemní komunikace, a to z důvodů, které soud ještě rozvede, a listin, které se vztahovaly k řešení nečinnosti Městského úřadu Železný Brod, neboť tyto považoval pro projednání žalobních bodů za nadbytečné. Soud neprováděl dokazování listinami založenými ve správním spise žalovaného, neboť spisovým materiálem správní soud dokazování neprovádí a soud neshledal potřebu jakkoli dokazování provedené správním orgánem I. stupně zopakovat.
20. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
21. Soud především musí reagovat na uplatněné námitky nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí a vady výroku, neboť jen srozumitelné rozhodnutí, opírající se o dostatek skutkových důvodů, tedy takové, které netrpí vadami ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., může soud podrobit meritornímu přezkumu.
22. V souladu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Platí

přítom,

že odůvodnění správního rozhodnutí musí odpovídat výroku. Tyto požadavky rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňuje. Místo přestupkového jednání bylo popsáno slovy „v obci Jablonec nad Nisou na silnici II. třídy číslo 287, na ulici Maršovická ve směru od centra města“, v závorce byly uvedeny GPS souřadnice (odpovídající údajům v záznamu o měření rychlosti). Takové označení místa přestupku považuje soud za dostatečně určité. Namítá-li žalobce, že místo přestupkového jednání bylo uvedeno rozporně, neboť současně bylo označeno místem, které se mělo nacházet u domu č. p. XX na ulici Maršovická, které je ale značně vzdáleno, pomíjí, že na místě u domu č. p. XX v Maršovické ulici bylo vozidlo dle výroku rozhodnutí zastaveno a žalobce kontrolován hlídkou městské policie. Tyto skutečnosti vyplývají i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 5). Je logické, že místo, kde byla žalobcovu vozidlu rychlost naměřena, a místo, kde bylo hlídkou městské policie zastaveno a kde byla provedena silniční kontrola, se mohou lišit, neboť policejní vozidlo muselo žalobcovu vozidlo nejprve dojet a zastavit. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto soud neshledal nesrozumitelným či rozporným, rozpor v tomto směru neshledal ani mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním či v odůvodnění samotném.

23. Žalobce uplatnil dále námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z pohledu § 79a zákona o silničním provozu. Uvedené ustanovení se vztahuje k měření rychlosti a stanoví, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Námitku soud neshledal důvodnou. S výtkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a nezákonnosti měření rychlosti skrytým způsobem, jakož i pochybnostmi ohledně určení míst měření rychlosti ze strany Policie ČR se zdejší soud již setkal, tyto námitky jsou totiž právním zástupcem žalobce jako typizované opakovaně vznášeny před správními soudy (např. věci řešené zdejším soudem sp. zn. 60 A 5/2018, 60 A 6/2018), bez konkrétních vazeb na posuzovaný případ. K „typizovaným“ všeobecným námitkám právních zástupců, kteří zastupují mnohé přestupce, přitom Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017-38 (rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz) konstatoval, že „[t]akové jednání je na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti“.
24. Právo policie měřit rychlost jízdy účastníků silničního provozu plyne z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Zákon však nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Záleží tedy na policii, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí. Zákon rovněž policii neukládá povinnost o provádění měření rychlosti jedince, vůči kterému tuto zákonem svěřenou pravomoc vykonává, předem informovat. Ani z ústavní zásady, že státní moc může být vykonávána pouze v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), nelze dovodit, že by policie o provádění měření rychlosti vozidel musela dotyčného řidiče vozidla nejprve informovat tak, aby si byl vědom měření rychlosti. V této souvislosti soud upozorňuje na změnu právní úpravy

§ 79a zákona o silničním provozu, kdy s účinností od 1. 8. 2011 byla zrušena povinnost označit úsek měření rychlosti obecní policií přenosnými dopravními značkami s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Zákon o silničním provozu v době spáchání přestupku nestanovil, že by obecní policie mohla měřit rychlost motorových vozidel pouze v úseku, který by byl označen informativními provozními značkami IP 31a a IP 31b.

25. Co se týče námitky dodržení účelu měření rychlosti, kterým je nepochybně zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a jeho prokazování správními orgány, uvádí soud, že zákonná úprava § 79a zákona o silničním provozu neznamena, že by bylo nutné při každém jednotlivém měření rychlosti dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Žalobce ostatně ani v projednávané věci neuvedl žádné specifické okolnosti případu, které by měření rychlosti policií za účelem dle § 79a zákona o silničním provozu měly v projednávané věci vyloučit a mohly alespoň vzdáleně ukazovat na nějaké „šikanózní“ měření rychlosti. Opětovně se jedná o typizovanou obecnou námitkou, kterou není na místě se podrobněji zabývat.
26. K výhradám týkajícím se měření rychlosti v součinnosti městské policie a Policie ČR soud uvádí, že § 79a zákona o silničním provozu neřeší, jakou formou má být součinnost obecní policie a Policie ČR realizována, s výjimkou stanovení úseků měření ze strany Policie ČR. Požadavkem součinnosti mezi Policií ČR a obecní policií zákon navazuje na úvodní ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého při plnění svých úkolů spolupracuje obecní policie s Policií ČR, a to v rozsahu stanoveném zákonem. Rozhodně však ze zákona nelze dovodit, že by při měření rychlosti obecní policií měl být na místě přítomen také příslušník Policie ČR. Oprávnění obecní policie a určení úseků, kde může rychlost měřit obecní policie, by zcela postrádalo smyslu. Obdobný závěr ve vztahu k starší právní úpravě obsažené v § 79 odst. 8 zákona o silničním provozu dovodil již Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 51 Ca 6/2008-25, jež je soudu znám z úřední činnosti. Shodně uvádí též Komentář k silničnímu zákonu, JUDr. Pavel Bušta, JUDr. Jan Kněžínek Ph.D., Walters Kluwer.
27. Výhrady ohledně přesnosti použitého rychloměru a ověření jeho výrobcem jsou vznášeny právním zástupcem zastupujícím žalobce opakovaně, znovu se jedná o typizované všeobecné námitky, bez vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem případu. Správní orgán I. stupně zcela správně vycházel z toho, že užitý silniční rychloměr RAMER10 C byl ověřen, což měl řádně doloženo ověřovacím listem. Podle tohoto ověřovacího listu byl rychloměr ověřen společností RAMET a.s. jako příslušným metrologickým střediskem dne 12. 1. 2018, s platností ověření do 11. 1. 2019. Soud nadále zastává názor, že z § 16 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, vyplývá, že uvedená společnost prošla náročným procesem, v němž byla prověřena úroveň jejího metrologického a technického vybavení Českým metrologickým institutem a byla prověřena i kvalifikace odpovědných zaměstnanců, která byla doložena certifikátem způsobilosti vydaným akreditovanou osobou nebo osvědčením o odborné způsobilosti vydaným Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, teprve poté byla autorizace pro ověřování měřidel udělena. Lze dodat, že při ověření rychloměru RAMER10 C muselo uvedené autorizované středisko postupovat dle pravidel stanovených opatřeními obecné

povahy vydaným Českým metrologickým institutem (§ 9, § 11 zákona o metrologii), dodržení stanoveného postupu rovněž vyplývá z ověřovacího listu. Protože žalobce žádné výhrady k přesnosti užitého rychloměru ve správním řízení neuplatnil, správní orgány se logicky blíže ověřením rychloměru a jeho přesností nezabývaly. Ani soud nemá o ověřovacím listu žádné pochybnosti, námitku považuje za účelově uplatněnou, a proto nepřerušil řízení o podané žalobě, jak se toho žalobce domáhal.

28. Rovněž námitky zpochybňující vlastní souhlas Policie ČR ohledně vyhrazených míst, kde je obecní policie (v souzené věci městská policie) oprávněna měřit rychlost vozidel, se před zdejším soudem opakují v různých variantách. Oprávnění městské policie měřit podle § 79a zákona o silničním provozu rychlost projíždějících vozidel bylo v přestupkovém řízení doloženo listinou nazvanou jako „Žádost o určení úseků měření rychlosti dle § 79a zák. č. 361/2000 Sb. – zaslání“ ze dne 5. 12. 2017. Z uvedené listiny vyplývá, že jde o vymezení úseků ze strany Policie ČR, kde je ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu městská policie oprávněna měřit rychlost vozidel, mezi úseky výslovně vymezenými v Příloze 2 byla uvedena celá pozemní komunikace Maršovická. Soud má za to, že podmínky § 79a zákona o silničním provozu byly naplněny. Listina je opatřena souhlasem Policie ČR ze dne 5. 12. 2017 s podpisem por. XXX. Ohledně jejího oprávnění jednat jako pověřený pracovník dopravního inspektorátu územního odboru Jablonec nad Nisou Krajského ředitelství policie Libereckého kraje soudu nevyvstaly žádné pochybnosti, proto v tomto směru nevyhověl důkazním návrhům žalobce. Námitky stejně jako důkazní návrhy považuje soud za účelové, paušálně uplatněné, což vyplývá již z toho, že žalobce výhrady směřuje vůči řediteli plk. XX, případně jemu podřízeným policistům Krajského ředitelství Ústeckého kraje, které se však na určení úseků měření rychlosti vozidel v Jablonci nad Nisou nikterak nepodílelo. Namítá-li žalobce, že správní orgány měly k námitkám žalobce prokazovat, že došlo k řádnému určení míst pro měření, zcela ponechává stranou, že takové námitky v přestupkovém řízení žalobce ani jeho zmocněnec neuplatnili, ač tak nepochybně mohli, neboť i listinou prokazující oprávnění městské policie k měření rychlosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu bylo při ústním jednání provedeno dokazování.
29. Teprve v žalobě přichází žalobce s námitkami nesprávně naměřené rychlosti. Namítá, že na fotografii v záznamu o naměřené rychlosti se nenachází celé vozidlo, dovozuje zvýšené riziko reflexe z důvodu nastavení dosahu rychloměru a že mělo dojít k měření rychlosti v zatáčce, což je v rozporu s návodem k obsluze rychloměru. K těmto námitkám soud především odkazuje na judikaturu řešící otázku, jak zacházet s nově uplatněnými skutkovými výhradami a důkazními návrhy. V usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publ. ve Sb. NSS 3577/2017, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl následující: „Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné.“. Právem obviněného je zvolit si způsob obhajoby a bez ohledu na to je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. „Krajský soud je proto v mezích žalobních bodů povinen přezkoumat, zda správní orgány - nezávisle i na případné pasivitě obviněného v řízení o přestupku – této své povinnosti v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku dostaly. (...) Krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po

provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil,

a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění

pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit. Naopak pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem

na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení

a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. (...) Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nabízet činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu.“

30. V souzené věci má soud ve shodě se žalovaným za to, že správní orgán I. stupně opatřil ucelenou sadu důkazů, které prokazují žalobcovo přestupkové jednání spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 33 km/h, resp. o 30 km/h po zohlednění obvyklé odchylky měření. Měření rychlosti vozidla bylo provedeno schváleným silničním laserovým rychloměrem typu RAMER10 C, který byl řádně ověřen, jak o tom svědčí ověřovací list č. 014/18. Rychloměr ovládal strážník městské policie vyškolený pro tuto činnost, což plyne z osvědčení č. 2/2013 vydaného pro strážníka [REDACTED]. Řádné fungování rychloměru pak dokazuje především fakt, že byl pořízen záznam o hodnotě naměřené rychlosti, včetně fotografie zachycující žalobcovo vozidlo, což je plně dostačující důkaz o správnosti měření a hodnotě naměřené rychlosti vozidla. Tyto důkazy judikatura správních soudů považuje za dostatečné k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017-38).
31. Sama skutečnost, že žalobcovo vozidlo není na snímku zachyceno celé, správnost měření rozumně nepochybnuje. Záměrný kříž spočívá na vozidle žalobce ve spodní části, žádné chybové hlášení se na rychloměru neobjevilo, naopak certifikovaný, ověřený a proškoleným strážníkem obsluhovaný rychloměr poskytl řádný výstup v podobě záznamu o naměřené rychlosti. Z tohoto důvodu soud nepřijal také námitku, že nebyl dodržen návod k obsluze, protože došlo k měření rychlosti v zatáčce, což žalobce bez dalších podrobností dovozoval jen z toho, že vozidlo bylo na fotografii zachyceno více z pravé strany, podle tvrzení žalobce proto při průjezdu levotočivou zatáčkou. Speciálně námitky změřením rychlosti v zatáčce a návrhy na doplnění dokazování ohledně zakřivení daného úseku komunikace považuje soud za účelově [REDACTED] (opakovaně v přestupkových řízeních vystupující tam, kde jsou přestupci ve smluvním vztahu s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo) v přestupkovém

řízení nečinný jako v dané věci. Takové jednání v skutku hraničí se zneužitím práva, neboť zmocněnci žalobce nic nebránilo, aby tyto skutkové výhrady uplatnil v průběhu ústního jednání,

při němž správní orgán I. stupně provedl v jeho přítomnosti dokazování jak mapovým podkladem zachycujícím místo přestupku, tak záznamem o rychlosti vozidla, i vybranou částí návodu k obsluze předmětného rychloměru RAMER10 C. Tvrzení, že nastavení dosahu rychloměru na maximum 60 m zvyšuje riziko reflexe, považuje soud za spekulativní.

32. Soud tedy uzavírá s tím, že považoval skutkový stav zjištěný v přestupkovém řízení za dostatečně a správně zjištěný, plně v souladu s § 51 odst. 1 správního řádu. Jako nadbytečné proto vyhodnotil doplnění dokazování dalším mapovým podkladem, či vyšetřovacím pokusem s rychloměrem užitým nikoli v souladu s návodem k obsluze (v minulosti se u zdejšího soudu právní zástupce jiného přestupce domáhal vyšetřovacího pokusu s nikoli řádně nahuštěnými pneumatikami vozidla), případně znaleckým posudkem nebo odborným vyjádřením nezávislého subjektu o spolehlivosti chybového hlášení rychloměru.
33. Nyní k žalobnímu bodu týkajícímu se opakování přestupku. Žalobce byl shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Dle uvedeného ustanovení se *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.* Za tento přestupek se podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč. A podle § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu *zákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho měsíce do šesti měsíců tomu, kde spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5,6 a 8, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.*
34. Pro možnost aplikace § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu (dříve byla obdobná právní úprava obsažena v § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016) je rozhodné, že byl žalobce pravomocně shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Dřívější pravomocné rozhodnutí o vině za přestupek shodné právní kvalifikace, tedy recidiva, je zákonnou podmínkou pro uložení dalšího správního trestu – zákazu činnosti vedle pokuty (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 7. 2016, č. j. 42 A 16/2014-38, dostupný na www.nssoud.cz).
35. V souzené věci měly správní orgány žalobcův předchozí přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, který měl spáchat dne 25. 6. 2017, tj. v předchozích 12 po sobě jdoucích kalendářních měsících, za prokázaný příkazem Městského úřadu Železný ze dne 10. 10. 2017, č. j. OD-11840/2017-HUSR, s doložkou právní moci ke dni 24. 10. 2017, vyznačenou dne 31. 10. 2017. Přestupek byl dle tohoto pravomocného příkazu také evidován v evidenční kartě řidiče. Správním orgánům nelze vytýkat, že z tohoto pravomocného příkazu vycházely. Skutečnost, že příkaz nenabyl právní moci a doložka právní moci byla vyznačena nesprávně žalobce ani jeho zmocněnec v přestupkovém řízení nenamítali a správní orgány neměly žádné indicie zpochybňující právní moc tohoto rozhodnutí.

36. Soud se však touto namítanou nezákonností musel zabývat. Z úřední činnosti (věc pod sp. zn. 59 A 87/2018) je soudu známo, že žalobce se žalobou na ochranu před nečinností Městského úřadu Železný Brod domáhal vydání rozhodnutí o přestupku spáchanému dne 25. 6. 2017, když tvrdil, že proti shora označenému příkazu ze dne 10. 10. 2017 podal včas odpor a příkaz byl tedy zrušen, přičemž tuto právní otázku posoudil Městský úřad Železný Brod nesprávně. Žalobce uváděl, že již dne 23. 10. 2017 poslal e-mailem nepodepsaný odpor, který dne 30. 10. 2017 doplnil, elektronická podatelna městského úřadu nemohla nepodepsaný e-mail ze dne 23. 10. 2017 vyhodnotit jako SPAM. S žalobou žalobce nebyl úspěšný, usnesením ze dne 9. 1. 2019, č. j. 59 A 87/2018-61, zdejší soud žalobu odmítl, kasační stížnost proti němu byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního osudu ze dne 2. 5. 2019, sp. zn. 4 As 41/2019 (rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz). Otázkou, zda žalobce podal proti příkazu ze dne 10. 10. 2017 odpor včas či nikoli a příkaz tudíž nabyl právní moci, se soud věcně nezabýval. Tato otázka je přitom pro uložení zákazu činnosti za projednáváný přestupek stěžejní.
37. Z ustanovení § 75 odst. 2 a 3 správního řádu vyplývá, že samo vyznačení právní moci rozhodnutí nemusí být vždy správné, může dojít i k chybnému vyznačení, správní řád pro takový případ upravuje postup, kterým má dojít k nápravě takového stavu. Platí totiž, že právní moc rozhodnutí je jeho vlastností, která nastává ze zákona, doložka právní moci je pak úkonem správního orgánu, která tuto skutečnost osvědčuje. K doložce právní moci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 26/2014-19, konstatoval, že *„vyznačení doložky právní moci je úkonem správního orgánu toliko deklaratorní či administrativní povahy, kterým se nezakládají, nemění ani neruší žádná konkrétní práva či povinnosti účastníků správního řízení, nýbrž se jím deklaruje nastalá skutečnost, že správní rozhodnutí, k němuž se tato doložka vztahuje, nelze napadnout odvoláním, a že je závazné pro účastníky a všechny správní orgány, popř. i další osoby dle § 73 odst. 2 správního řádu z roku 2004.“* Soud tedy vycházel z předpokladu, že existenci doložky právní moci správního rozhodnutí nelze považovat za nezpochybnitelnou náležitost rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 1 As 61/2019-24).
38. Soud ze správního spisu Městského úřad Železný Brod ve věci přestupku sp. zn. OD-11840/2017-HUSR, provedeným dokazováním zjistil, že žalobce byl příkazem ze dne 10. 10. 2017, č. j. OD-11840/2017-HUSR, uznán vinným z daného přestupku. Příkaz byl doručen do datové schránky [REDACTED] (zmocněnce žalobce) dne 13. 10. 2017. Ve správním spise byl založen pouze odpor žalobce, který městskému úřadu podal dne 30. 10. 2017 e-mailem z e-mailové adresy zmocněnec žalobce [REDACTED] (spolu s plnou mocí), podání bylo učiněno v elektronické podobě s uznávaným elektronickým podpisem zmocněnce žalobce a obsahovalo odpor proti shora označenému příkazu.
39. Soud doplnil ze spisu sp. zn. 59 A 87/2018 dokazování printscreenem prokazujícím, že dne 23. 10. 2017 [REDACTED] jako zmocnitel žalobce zaslal e-mailem ze své e-mailové adresy [REDACTED] na elektronickou podatelnu městského úřadu [REDACTED] odpor proti shora označenému příkazu, podání nebylo podepsané platným uznávaným elektronickým podpisem. Z dalšího printscreenu vyplývá, že téhož dne zaslala elektronická podatelna městského úřadu zmocněnci žalobce zprávu, že nastala chyba při přijetí zprávy a že podání odmítla jako

SPAM, neboť e-mail nebyl elektronicky podepsán. Tytéž skutečnosti vyplynuly z e-mailových zpráv ze dne 23. 10. 2017, které soudu předložil žalobce.

40. Z písemného vyjádření městského úřadu ze dne 27. 3. 2018 ve věci sp. zn. 59 A 23/2018 a z vyjádření obdobného obsahu ze dne 14. 11. 2018 ve věci sp. zn. 59 A 87/2018 vyplynulo, že elektronická podatelna Městského úřadu Železný Brod byla v říjnu 2010 provozována prostřednictvím softwaru, který dodávala společnost [XX] - [XX] verze [XX]. Elektronická podatelna uměla přijímat pouze elektronicky podepsané podání pomoci kvalifikovaného certifikátu od kvalifikovaných poskytovatelů certifikačních služeb, konkrétně od [XX] - [XX] - [XX] a [XX]. Pokud správa nebyla podepsána kvalifikovaným elektronickým certifikátem, zpráva se k referentce podatelny nedostala a odesílateli byla zaslána automatická odpověď. V případě, že odesílatel odeslal na adresu elektronické podatelny [XX] zprávu, která nebyla podepsána kvalifikovaným elektronickým certifikátem, byla odesílateli zaslána automatická odpověď od odesílatele [XX]: Předmět: Chyba pri prijeti zpravy do podatelny, Text: Mail musí být podepsán, jinak je vyhodnocen jako SPAM. Návod jak podat elektronické podání na [XX] naleznete na <http://www.zeleznybrod.cz/cz/cz/obcan/mestky-urad/e-podatelna/>. Tomuto sdělení odpovídá elektronická zpráva, kterou dne 23. 10. 2017 od elektronické podatelny obdržel zmocněnec žalobce ohledně zařazení odporu podaného e-mailem bez elektronického podpisu do kategorie SPAM.
41. Zjištěné skutečnosti soud vyhodnotil následujícím způsobem. Příkaz byl žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce doručen dne 13. 10. 2017. Poslední den 8 denní lhůty k podání odporu proti příkazu připadnul v souladu s § 40 odst. 1 písm. a), c) správního řádu na pondělí 23. 10. 2017. Tohoto dne, tedy včas v souladu s § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, podal žalobce prostřednictvím zmocněnce proti příkazu odpor e-mailem, tj. pomocí jiných technických prostředků ve smyslu § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu, který v souladu s uvedeným ustanovením dne 30. 10. 2017, tedy do 5 dnů, potvrdil podáním odporu v elektronické podobě podepsaného uznávaným elektronickým podpisem. Odpor proti shora označenému příkazu ze dne 10. 10. 2017 byl podán včas, příkaz byl podle § 150 odst. 3 věta druhá správního řádu zrušen a nemohl tudíž ani nabýt právní moci.
42. Žalobci zásadně nemůže být k tíži, že správní orgán vybavil svou elektronickou podatelnu, jež by měla být připravena i na přijímání e-mailových podání bez uznávaného elektronického podpisu ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu, která lze do 5 dnů potvrdit, softwarem, který taková podání bez dalšího nepřijímal a automaticky je při přijímání vyhodnotil jako tzv. SPAM. Otázkou doručení e-mailového podání do e-mailové schránky elektronické podatelny správního orgánu a následným zařazením do kategorie SPAM se nedávno zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2019, č. j. 2 As 153/2018-31, v němž s odkazem na dřívější judikaturu (zejm. rozsudek ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 As 214/2017-32) konstatoval, že: „ ... Prvou je ta, kdy jedna strana (ať už je jí správní orgán nebo účastník řízení) elektronickou zprávu odešle, tato zpráva je doručena do e-mailové schránky (elektronické podatelny) strany druhé, čímž se dostane do její dispozice, a teprve poté je spamovým filtrem automatizovaně vyhodnocena jako nevyžádané sdělení a zařazena do kategorie spam, přičemž však stále zůstává v příslušné elektronické schránce adresáta a ten se s jejím obsahem může stále seznámit. Za těchto okolností dle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že

nezaregistrování takto doručené zprávy ze strany účastníka řízení jde k jeho tíži; stejně tak ale v případě, kdy elektronická podatelna správního orgánu přijatou zprávu vyhodnotí jako nevyžádané obchodní sdělení, a proto ji přesune do kategorie spam a dále se jí nevěnuje, musí na námitku účastníka prokázat, že se o spam skutečně jednalo, jinak je správní orgán povinen k ní přiblížit jako k řádně doručené.“ O takovou situaci se jednalo v žalobcově případě. Z vyjádření městského úřadu nevyplynulo nic, co by mělo svědčit o tom, že nepodepsané elektronické podání odporu mělo mít charakter SPAMu, ke kterému by nemělo být přihlíženo. Nejednalo se o situaci, kdy by bylo zařazení elektronicky nepodepsaného e-mailového podání do kategorie SPAM jakkoli racionálně odůvodněno. Jde tedy na vrub městského úřadu, že elektronicky podaný odpor bez uznávaného elektronického podpisu ze dne 23. 10. 2017 neevidoval a neposoudil ho ve spojení s později podaným elektronickým potvrzením odporu s uznávaným elektronickým podpisem jako včasný odpor a na příkazu ze dne 10. 10. 2017 vyznačil nesprávně doložku právní moci.

43. Podmínka pravomocného odsouzení za týž přestupek v předchozích 12 po sobě jdoucích kalendářních měsících tedy nebyla splněna. Žalobci byl zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce uložen v rozporu se zákonem.
44. Vzhledem k tomu, že i při uložení pokuty správní orgány přihlížely mimo jiné k tomu, že žalobce má dle výpisu z evidenční karty řidiče jeden záznam o překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy z roku 2017 (právě přestupek ze dne 25. 6. 2017 dle příkazu Městského úřadu Železný Brod) a nejedná se tedy o řidiče s dostatečnou kázní, je rovněž uložení pokuty vadné. Při stanovení výše pokuty byla totiž zohledněna, nepochybně jako přítěžující okolnost a okolnost charakterizující žalobce dle § 37 písm. c), f) zákona o odpovědnosti za přestupky, skutečnost, která byla doplněným dokazováním vyvrácena.
45. Lze tedy uzavřít, že žalobní námitky proti uložení zákazu činnosti a pokuty jsou důvodné. Soud se již nezabýval dalšími výhradami žalobce vůči uložení zákazu řízení všech motorových vozidel, neboť to považoval s ohledem na shora uvedené za nadbytečné. Rovněž nebylo na místě vyjadřovat se k dalším dílčím výtkám proti úvahám ohledně výše pokuty, neboť bude znovu věcí žalovaného, aby se zabýval výrokem o trestu i v části týkající se pokuty a znovu ji přezkoumal, přičemž musí zohlednit, že žalobce nebyl v roce 2017 pravomocně postižen za přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.
46. Naopak námitku, ve které žalobce správním orgánům vytýkal, že se nezabývaly okolnostmi pro snížení nebo odpuštění povinnosti hradit náklady řízení, neshledal soud opodstatněnou. Podle § 95 odst. 1 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Uvedené ustanovení možnost snížení či prominutí povinnosti hradit náklady řízení ve výši stanovené paušální částkou neupravuje, nicméně tuto možnost lze dovodit z § 79 odst. 5 správního řádu. Uvedené ustanovení však takový postup správního orgánu v případech hodných zvláštního zřetele podmiňuje žádostí účastníka řízení. Pokud žalobce žádost o snížení či úplné odpuštění nákladů řízení nepodal, nelze správním orgánům vytýkat, že nezabývaly okolnostmi zvláštního zřetele hodnými.

V. Závěr a náklady řízení

47. Vzhledem k tomu, že část žalobních námitek shledal soud důvodnou, zrušil podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a nezákonnost a věc mu v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení.
48. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Žalovaný tedy bude vycházet z toho, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem co do výroku o vině a nákladech řízení. Znovu se bude muset zabývat výrokem o správním trestu, přičemž zohlední, že pro uložení zákazu činnosti nebyly splněny zákonné podmínky § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu a že při stanovení výše pokuty správní orgán I. stupně nesprávně přihlížel k dřívějšímu odsouzení žalobce za přestupek spáchaný v roce 2017.
49. Soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
51. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč. Dále odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby ve výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), tedy ve výši 10 200 Kč. Soud nepřiznal žalobci odměnu a náhradu hotových nákladů za žádost o přerušování řízení, neboť toto podání nebylo podáním ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu soud přiznal náhradu za promeškaný čas strávený cestou právního zástupce z Prahy do Liberce k ústnímu jednání v rozsahu 2 hodin 26 minut, tj. 5 x 100 Kč, celkem 500 Kč. Dále náhradou jízdného za cestu právního zástupce z Prahy do Liberce a zpět ve výši 1286 Kč [náhrada dle § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce a § 1 písm. b) vyhlášky č. 333/2018 Sb. a náhrada za pohonné hmoty dle § 158 odst. 2 až 4 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 333/2018 Sb. - při průměrné spotřebě pro kombinovaný provoz dle technického průkazu 5,6 na l/100 km, ujeté vzdálenosti 216 km a ceně 33,10 Kč za 1 l benzínu Natural 95, a náhradě 4,10 Kč za 1 km jízdy, při cestě osobním automobilem Toyota Corolla].
52. Celková výše nákladů řízení tedy činila 14 986 Kč a soud uložil žalovanému, aby tuto částku zaplatil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 30. květen 2019.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně